

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 12/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky Kancelárie prezidenta Slovenskej republiky, IČO 30 845 157, Štefánikova 2, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Lubomírom Schweighoferom, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 290/2017 z 19. septembra 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 290/2017 z 27. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Kancelárie prezidenta Slovenskej republiky o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2019 doručená ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľky Kancelárie prezidenta Slovenskej republiky, IČO 30 845 157, Štefánikova 2, Bratislava (ďalej len „s'ťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 43 Ek 290/2017 z 19. septembra 2018 (ďalej len „uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom“) a uznesením okresného súdu sp. zn. 43 Ek 290/2017 z 27. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 43 Ek 290/2017 vedené exekučné konanie v exekučnej veci oprávneného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), proti s'ťažovateľke ako povinnej o vymoženie 50 232,36 € s príslušenstvom (ďalej len „exekúcia“). Poverením zo 17. apríla 2018 okresný súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ing. Štefana Hrebíka, Duklianskych hrdinov 2946/6, Malacky (ďalej len „súdny exekútor“).

3. S'ťažovateľka 13. júna 2018 doručila súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie, ktorý okresný súd spolu s vyjadrením právneho zástupcu oprávneného predložil na rozhodnutie okresnému súdu.

4. Uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom okresný súd návrh s'ťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol.

5. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietol.

6. Sťažovateľka namieta porušenie v ústavnej sťažnosti označených práv vo viacerých argumentačných líniách. Sťažovateľka namieta nesprávne právne posúdenie, a to konkrétne nesprávnu aplikáciu § 200 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v spojení s § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) v súvislosti s posúdením prekážky *res iudicata*. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 3 Er 362/2013-270 z 21. júna 2017, ktorým bolo zastavené medzi oprávneným a sťažovateľkou exekučné konanie vedené na základe totožného exekučného titulu, ako v tomto prípade. Exekučné konanie vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 3 Er 362/2013 bolo zastavené s poukazom na § 57 ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017, a teda z dôvodu, že exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii. Sťažovateľka uvádza, že *„V tejto súvislosti je podstatné, a čo Okresný súd Banská Bystrica absolútne nevzal do úvahy, že odo dňa právoplatného zastavenia skoršej exekúcie dňa 17.07.2017 nemohlo a nedošlo u sťažovateľa k žiadnej skutkovej alebo právnej zmene v súvislosti so stavom, charakterom a štruktúrou jeho majetku, ktorá je určená zákonom a je trvalej povahy...“*

... Sťažovateľ je aj naďalej rozpočtovou organizáciou, ktorá je svojimi príjmami a výdavkami napojená na štátny rozpočet Slovenskej republiky a akýkoľvek jeho majetok je majetkom štátu - Slovenskej republiky, ktorý nepodlieha exekúcii, čo je skutočnosť daná zákonom, ktorú sťažovateľ nemôže nijakým vlastným pričinením zmeniť.

*Berúc do úvahy záver Okresného súdu Banská Bystrica, že nie každé uznesenie v exekučnom konaní predstavuje prekážku rozhodnutej veci, je nutné zdôrazniť, že v danom prípade skoršie uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21.06.2017, č. k. 3Er/362/2013-270 jednoznačne predstavuje vo vzťahu k súčasne vedenej exekúcii prekážku *res iudicata*, v dôsledku ktorej je vedenie ďalšej exekúcie medzi tými istými*

účastníkmi na vymoženie tej istej pohľadávky neprípustné a neodôvodnené a porušujúce práva sťažovateľa.“

7. Sťažovateľka namieta aj nesprávnu aplikáciu § 61s ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, keď argumentuje skutočnosťou, že akýkoľvek hnutelný či nehnuteľný majetok alebo prostriedky na bežnom účte, ktorými disponuje, nie sú jej vlastníctvom, ale ide o majetok štátu – Slovenskej republiky, resp. súčasť štátneho rozpočtu, prípadne majetok nadobudnutý z prostriedkov štátneho rozpočtu, pričom zo znenia citovaného § 61s ods. 1 Exekučného poriadku je zrejmé, že takýto majetok štátu podlieha „*absolútnej exekučnej imunite*“.

8. Sťažovateľka k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uvádza, že okresný súd neakceptoval a nezaoberal sa ani jednou jej námietkou a argumentom a právne posúdenie vykonal „*jednostranne a účelovo*“ bez zohľadnenia jej procesných a ústavných práv. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na jej argumentáciu týkajúcu sa nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a s tým spojených pochybení okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľky správne špecifikovanie povinného subjektu v návrhu na vykonanie exekúcie a v nadväzujúcich procesných úkonoch súdneho exekútora je základným predpokladom zákonnosti vedenia exekúcie a v prípade, ak okresný súd akceptoval nesprávne podaný návrh na vykonanie exekúcie zo strany oprávneného ako navrhovateľa, resp. ak takýto návrh z vlastnej iniciatívy svojím vlastným konaním konvalidoval, takýto procesný postup výrazne narušuje princíp rovnosti zbraní a procesných práv účastníkov exekučného konania a vzbudzuje pochybnosti o objektívnosti, nestrannosti a nezaujatosti okresného súdu.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa Kancelária prezidenta Slovenskej republiky, so sídlom; Štefánikova 2, 811 05 Bratislava, IČO: 30 845 157 na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR, právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a právo na rovnosť účastníkov v konaní garantované

v článku 47 ods. 3 Ústavy SR bolo porušené postupom a rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica z uznesenia zo dňa 19.09.2018, č. k. 43Ek/290/2017 a rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica z uznesenia zo dňa 27.03.2019, č. k. 43Ek/290/2017.

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 27.03.2019, č. k. 43Ek/290/2017 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 19.09.2018, č. k. 43Ek/290/2017, ktoré mu predchádzalo, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.“

10. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

18. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

20. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušeníach základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

21. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným

znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

22. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich

účel a význam (III. ÚS 264/05, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. 100/2005).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

23. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke nesprávneho právneho posúdenia právnym noriem, konkrétne v tomto prípade výkladu a aplikácie § 200 Exekučného poriadku v spojení s § 230 CSP a § 61s ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, čím okresný súd porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 43 Ek 290/2017 z 19. septembra 2018

24. Z princípu subsidiarity podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

25. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti

podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

26. Sťažovateľka v tomto prípade mala v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku právo domáhať sa ochrany svojich práv v rámci podania sťažnosti okresnému súdu proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorý mal preskúmať postup vyššieho súdneho úradníka. Túto možnosť sťažovateľka aj využila, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať uznesenie okresného súdu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, pretože ten preskúmal sudca okresného súdu, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľky.

27. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 43 Ek 290/2017 z 27. marca 2019

28. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (pozri obdobne IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 365/2019).

29. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom, a nezistil, že by tieto závery okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Okresný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky postupoval v medziach svojich právomocí, pričom jej námietkami sa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

31. K námietke sťažovateľky o existencii prekážky *res iudicata* ústavný súd poukazuje na bod 19 napadnutého uznesenia okresného súdu, kde sa uvádza: *«Pokiaľ ide o druhú námietku povinného, a to námietku res iudicata, t. j. prekážky rozhodnutej veci, exekučný súd ju taktiež považuje za nedôvodnú. Pokiaľ uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21.06.2017, č. k. 3Er/362/2013-270 bola skoršia exekúcia medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým predmetom zastavená s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017, nemožno uvedené uznesenie považovať za meritórne a teda majúce účinky prekážky rozhodnutej veci. Nie každé právoplatné uznesenie o zastavení exekúcie, resp. o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie tvorí prekážku res iudicata, ale iba také rozhodnutie, ktorého dôvody sú trvalého,*

resp. nezvratného charakteru. Nejde teda o dôvody „pre tentokrát“ (napríklad neexistencia exekvovateľného majetku u povinného, t. j. bývalé dôvody zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. d) ale napr. i h) Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017) ale ide o také dôvody, pre ktoré nemožno ani v budúcnosti objektívne viesť riadne exekúciu (ide o napr. niektoré vady exekučného titulu, zániku pohľadávky, vady legitimácie a podobne).»

32. Ústavný súd k uvedenej námietke sťažovateľky uvádza, že okresný súd sa predmetnou námietkou sťažovateľky zaoberal a skúmal povahu rozhodnutia, na základe ktorého by tu mala existovať prekážka rozhodnutej veci. Pokiaľ okresný súd uzavrel, že nie každé rozhodnutie o zastavení konania tvorí prekážku *res iudicata*, ale len to rozhodnutie, ktorého dôvody sú „*trvalého resp. nezvratného charakteru*“, a vzhľadom na uvedené uviedol, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3 Er 362/2013 z 21. júna 2017, ktorým bola exekúcia medzi sťažovateľkou a oprávneným vedená na základe totožného exekučného titulu zastavená z dôvodu, že exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii, nie je takýmto rozhodnutím, ústavný súd konštatuje, že uvedený výklad okresného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

33. S touto námietkou je úzko prepojená aj ďalšia námietka sťažovateľky, a to že jej majetok je vylúčený z exekúcie s poukazom na § 61s ods. 1 Exekučného poriadku, pričom táto skutočnosť, ktorá bola zistená v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 3 Er 362/2013, zostala nezmenená a od právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3 Er 362/2013 z 21. júna 2017 nedošlo u sťažovateľky v tomto smere k žiadnej skutkovej ani právnej zmene. Podľa názoru sťažovateľky ide o skutočnosť trvalej povahy. V tejto súvislosti poukazuje na § 61s ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý vymedzuje majetok štátu, na ktorý nemožno viesť exekúciu za žiadnych okolností. Podľa jej názoru ide o tzv. „*absolútnu exekučnú imunitu*“.

34. K tejto námietke sťažovateľky ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že exekučnoprávna imunita v zmysle citovaného ustanovenia Exekučného poriadku sa nevzťahuje na príslušný subjekt (povinného), ale na konkrétny majetok. Z exekúcie sú

vylúčené len konkrétne časti majetku, čo úplne nevyklučuje možnosť existencie majetku, ktorý zo zákona nie je vylúčený z exekúcie. Uvedená argumentácia je súčasťou uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom, ktorý v tomto zmysle poukázal aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 509/2010 zo 17. marca 2011, ktorý sa predmetnou argumentáciou podrobne zaoberá.

35. V tejto súvislosti okresný súd v bode 20 napadnutého uznesenia poukázal na to, že pri každej exekúcii súdny exekútor zisťuje možnosti exekúcie a predovšetkým existenciu exekvovateľného majetku. Pokiaľ takýto majetok zistí, exekúciu realizuje, pričom povinný sa môže brániť podaním návrhu na vylúčenie veci z exekúcie, a nie návrhom na zastavenie exekúcie.

36. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka dostala odpoveď aj na námietku, ktorou argumentuje aj v ústavnej sťažnosti, a to o nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie, keď v návrhu na vykonanie exekúcie a v upovedomení o začatí exekúcie je nesprávne označený povinný ako „*Slovenská republika, kancelária prezidenta Slovenskej republiky, Hodžovo námestie 1, Bratislava, IČO: 30845157*“. Okresný súd v napadnutom uznesení uvádza, že vzhľadom na iné identifikačné znaky povinného (sťažovateľky, pozn.) ako adresa a IČO, nemožno mať rozumnú pochybnosť o tom, kto je povinným v danej exekúcii. V tejto súvislosti okresný súd vyhodnotil túto obranu sťažovateľky ako účelovú, ktorá nie je v súlade s „*materiálnym chápaním právneho štátu a materiálnou spravodlivosťou*“.

37. Ústavný súd konštatuje, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

38. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu